

Có Những Niềm Riêng

Nguyễn Thị Thêm

Không hiểu sao tôi rất thích bài “Có Những Niềm Riêng” của Lê Tín Hương. Lời nhạc như những lời tâm sự tự đáy lòng. Điệu nhạc réo rắt, ru hồn người và trải dài những mong muốn, những khắc khoải khôn nguôi. Vâng! Trong mỗi con người ai cũng có những nỗi niềm riêng, nhất là phụ nữ.

Không hiểu sao ông trời tạo ra phụ nữ với nhiều bổn phận và trách nhiệm. Để rồi trong sâu thẳm tâm hồn luôn luôn vướng mắc một cái gì đó không thể giải bày. Người phụ nữ Á Đông bị ràng buộc nhiều thứ. Cái luân lý, đạo đức Khổng Mạnh đưa trình tiết người đàn bà lên hàng trọng yếu. Cho nên tình yêu và trình tiết đôi khi phản nghịch nhau để chết thân phận con người.

Khi nói về nỗi niềm riêng thì dường như chữ tình và chữ trinh chiếm phần chủ yếu. Kế đó là những u uẩn về đời sống gia đình không dám hé môi. Bởi vì “*Ai đem chuyện nhà ra bên rêu*”. Hay “*Chuyện nhà đóng cửa bảo nhau*”. Thế nhưng khi đóng cửa lại rồi thì không thể nói hoặc nói ra mà người trong cuộc chẳng thèm nghe thì thà là câm nín, chịu đựng một mình.

Chuyện của em là một câu chuyện não lòng. Tôi không thể nói tên em ra vì đó là niềm riêng sâu kín. Em nghe lời gia đình theo ghe vượt biển. Em ra đi trong nước mắt hai hàng. Đi vì không thể ở lại khi tên cán bộ gần nhà lúc nào cũng quấy nhiễu. Thân phận gia đình tư sản ngụy bị đánh tã tơi và đẩy về vùng kinh tế mới. Vẫn không yên khi em là một cô gái có nhan sắc. Thế rồi giả dạng một cô gái đi buôn từng chuyến hàng về miền Tây, em theo ghe vượt biển. Em vật vờ theo chiếc ghe bồng bênh sóng nước. Chân trời tự do mờ mịt tối tăm như biển đêm. Và rồi tàu hải tặc tấn công, em tã tơi trong bàn tay vùi dập của những người đàn ông Thái Lan man rợ. Một đợt rồi hai đợt, em ngất đi rồi tỉnh lại. Muốn chết không xong, toàn thân đau đớn thương tật, tâm hồn trở cứng chai lì. Và rồi em được cứu sống và em được đi định cư ở một nước tự do.

Em không dám kể về quá khứ của mình cho cha mẹ, bạn bè, anh em. Quá khứ như bóng ma ám ảnh em hàng ngày hàng đêm. Em bơ vơ xứ lạ quê người. Em tự nhủ mình phải đứng dậy, quên tất cả để làm lại cuộc đời. Trên con tàu ngày ấy có ai biết ai đâu, mọi người cùng cảnh khốn cùng, có biết nhau cũng phải giả vờ quên để vùi chôn quá khứ. Em cố gắng đi làm, đi học. Em xin rửa chén ở một nhà hàng Việt Nam. Hai bàn tay mềm mại học trò khô cứng vì hóa chất. Mỗi ngày đi làm về là em ghé vào học ESL ở một trung tâm gần nhà. Đất nước cơ hội đã tạo em từng bước đi lên những nấc thang học tập cao hơn và công việc làm phù hợp với khả năng... Bây giờ em là một trở thành một cô dược sĩ của một pharmacy có tầm cỡ của Mỹ.

Tình cờ em gặp lại người bạn cùng xóm ngày xưa trong một lần đi du lịch. Người con trai đã từng nhìn theo em mỗi buổi đến trường. Anh ta nghèo nên không dám tỏ tình chỉ yêu thầm và chờ đợi. Sau bao nhiêu năm xa cách, hai người thành niên gặp lại nhau nơi xứ lạ quê người. Hai tâm hồn cô đơn ấm lại vì tình đồng hương, tình bè bạn và tình yêu đã đến để cùng nhau xây dựng cuộc đời.

Em đã nhiều lần muốn tâm sự, muốn kể rõ cho vui đi bao ám ảnh. Nhưng dưới mắt chồng em, em là một cô gái toàn bích, một tiểu thư trong trắng ngây thơ. Trong vòng tay thương yêu của chồng, em sợ vượt đi hạnh phúc. Một người đàn bà thất tiết một lần hay bao nhiêu lần cũng giống nhau. Ai biết cái quá khứ tối tăm ghê rợn của em. Em muốn trốn chạy dĩ vãng dù nó vẫn thỉnh thoảng đuổi theo em trong giấc ngủ mộng mị. Em thề! Vâng em thề chôn chặt nỗi đau tận đáy lòng đến mãi kiếp.

Bạn tôi là người trong câu chuyện thứ hai. Một câu chuyện thương tâm có thể xảy ra rất nhiều trong xã hội VN thời chưa mở cửa. Thế nhưng mỗi nhân vật chỉ sống trong nỗi đau và niềm ân hận khôn nguôi. Chồng chị đi tù Cộng Sản, nhà lâm cảnh đói nghèo. Chị ngoài giờ đi dạy còn phải đi buôn hàng để nuôi một đàn con và tiếp tế cho chồng. Từ 4 giờ sáng chị đón chuyến xe đầu tiên đem hàng đi bỏ mồi. Giờ này còn sớm hàng nông sản lậu qua lọt cửa kiểm soát vì là mối quen. Đến nơi bỏ mồi hàng xong chị bước bả đón xe về cho kịp giờ dạy buổi sáng. Cô giáo hai tay chai cứng khô cứng vì vất vả. Không còn son phấn, áo dài tha thướt như ngày xưa.

Chị đứng lớp như một con vẹt. Con vẹt nói theo sách, có Bác, có Đảng, có độc lập, tự do. Người của Bác kiểm soát từng mớ bắp, bao khoai, mớ đậu do tay mình trồng tĩa, không được đem ra khỏi xã. Con chị đôi meo, nhà mẹ ruộng rẫy trồng tĩa mà nhìn cháu xanh xao thiếu ăn. Đảng bảo chị phải dạy học trò chống Mỹ nguy, mặt sát những thằng nguy ác ôn khi chồng chị đang bị đày trong trại tù Yên Bái. Chị dạy các em đất nước tự do mà chị đi ra khỏi xã thăm mẹ cũng phải xin giấy chính quyền với bao nhiêu cái mộc có hình búa liềm đồ chổi. Chị bảo học trò đất nước hòa bình, dân ta hạnh phúc mà hàng đêm chị ôm con khóc trong sự cô lẽ nhớ nhung.

Ôi mọi thứ đảo điên chị phải dạy, chị phải đứng lớp, phải uốn lười đến tê cứng để được sống còn. Buổi sáng đứng lớp, tan giờ về đi gom hàng nông sản và sáng mai đi buôn lậu. Cả nước buôn lậu, cả một xã hội buôn lậu. Mọi người nói dối nhau để sống, để sinh tồn. Mấy ký lô gạo và mấy món nhu yếu phẩm hàng tháng chưa đủ cho chị sống một mình. Còn con, còn chồng còn bao nhiêu thứ phải chi. Chị trở thành một cô giáo đi buôn lậu hàng chuyển sành sỏi.

Thế rồi một lần gom hàng chị bị bắt. Chúng tịch thu mấy bao đậu xanh và bắp rồi bắt chị về đồn công an. Tại đây muốn trở về với con, muốn còn được đi dạy, chị phải trao đổi. Món hàng trao đổi là thân xác một người đàn bà. Chị bặm môi, nước mắt chảy theo từng cơn dâm loạn của tên cán bộ khốn nạn. Một lần lầm lỡ chị có mang với hắn. Chị khóc trong tủi nhục, chị căm thù nhưng bất lực. Chị phá thai không ai biết nhưng vết hằn thương đau theo chị suốt đời. Chồng chị về vui đoàn tụ, chị đi định cư ở nước ngoài nhưng trong lòng chị luôn có cái gai. Chị luôn luôn thấy mình có tội, thấy mình đầy tủi nhục và xấu xa. Chị mang trong lòng một vết không cách chi gột rửa. Nỗi niềm riêng đè nặng trái tim đến nghẹt thở mỗi chị khi nghe ai ca tụng sự đoàn trính của những người vợ HO. Chị theo chồng xuống đường biểu tình chống CS mỗi khi có hội đoàn kêu gọi. Chị gào to, chị la lớn, chị muốn thả ra hết những oan ức, nhục nhằn chị phải gánh. Chị căm thù một chế độ tàn án, khốn nạn. Chị hằn học thù hằn nhìn những tên cán bộ CS như nhìn thẳng khốn nạn đã hủy diệt hai chữ tiết trính của chị.

Đất nước Mỹ tự do đã cho chị có cơ hội làm lại từ đầu. Chị ra đi hai bàn tay trắng. Một ông chồng gầy yếu bệnh hoạn sau những tháng ngày nơi trại tù Việt Bắc. Nắm tay các con, chị hứa với lòng chị làm tất cả những công việc có thể để đưa các con hội nhập vào xã hội tự do. Con chị bây giờ đã là một Bác Sĩ, chị yêu xứ sở này, yêu những con người thẳng thắn, yêu một đất nước có luật pháp bảo vệ. Tìm đâu xa. Đây chính là thiên đường của những con người bị nhiều bất công áp bức.

Còn đây, một câu chuyện điển hình trên nước Mỹ. Một đất nước tạo nhiều cơ hội những người đàn bà tài giỏi. Thế nhưng họ có hạnh phúc không? Họ có sống trong niềm vui thành tựu hay cũng có những nỗi niềm riêng?

Cô là một người thành công trên thương trường. Cô đẹp, cô giỏi giang cô lo cho chồng, cho con chu toàn trách nhiệm. Thế nhưng có ai biết đâu đêm về cô luôn thao thức, nước mắt âm thầm chịu đựng. Chồng cô luôn luôn xa lánh cô. Bên kia phòng khách anh một mình bên ấy, cô bên này ôm gối khóc thầm. Có cái gì vướng mắc, có một hố cách ngăn không thể san bằng. Anh không thể thông cảm cho cô hay cuộc tình đã hết.

Mới hôm nào cô và anh đi sánh bước trong những buổi tiệc đông đảo, sang trọng. Ai cũng nói họ xứng đôi. Ai cũng ca tụng, ai cũng ao ước được như hai người. Thế nhưng bao nhiêu đêm rồi cô cắn răng mà khóc. Tuổi của cô bây giờ đang khát khao có một bờ vai, một sự thềm khát ân ái âm ỉ đốt cháy con người cô. Thế nhưng anh như một tảng băng. Anh không thể cho cô sự yêu thương, thỏa mãn. Anh không nói ra nguyên nhân hay bất cứ điều gì, chỉ tìm cách lẩn tránh. Còn cô, cô cũng không thể nói ra. Cô câm nín chịu đựng trong uất ức. Không biết sẽ chịu đựng được tới bao giờ.

Đó là những mẫu chuyện đời điển hình trong xã hội. Người phụ nữ phải trả cái nợ oan khiên ngày tạo thiên lập địa. Bà Eva đưa trái cấm cho chồng. Cái trái cấm nằm ở cổ người đàn ông nên luôn trộm trọc. Người đàn bà là cái xương sườn đã bị tách ra từ chồng. Nên khi người đàn ông bực bội, đau khổ người đàn bà cảm nhận một cách rõ ràng để chia sẻ. Còn khi người đàn bà có những uất ức hay tâm sự đầy vui thì người chồng

đường như vô tình không biết. Một phần nào đó cắt lia thì không còn dây mơ rễ má. Đó là sự vô tình hay thiếu bén nhạy của đàn ông.

Tôi không bị một quá khứ đau buồn nào đè nặng, nhưng trong tôi những niềm riêng vẫn âm ỉ khôn nguôi. Những niềm riêng đó đôi khi như thác lũ, đôi lúc như cây kim chích nhẹ vào trái tim. Nó làm tôi nghẹn thở nhưng vẫn mỉm cười. Mỉm cười để con cái yên tâm đèn sách, để mẹ già sống vui những ngày cuối đời. Để bản thân mình tự an ủi. Thôi! Đó là nghiệp mình phải trả.

Có một điều tôi muốn tâm sự với các đồng nghiệp chồng Việt Nam trang lứa chồng tôi.

Các anh à! Các anh đang đến và sống ở đất nước Hoa Kỳ. Một đất nước mở ra cơ hội cho những người dân thân và học hỏi. Các anh cũng như chồng tôi là những người lỡ vận, tuổi đã cao, sức đã kiệt sau bao nhiêu năm tù đày. Mọi tư tưởng, phong tục VN nó đi vào máu, vào thịt vào từng hơi thở. Có một số các anh có sức khỏe, có nghị lực, có điều kiện đã học tiếp, tiến thân và thành công. Các anh ấy vì tiếp xúc nhiều người Mỹ, văn hóa Mỹ nên dễ dàng hội nhập. Nhưng văn hóa Tây Phương mới mẻ của Mỹ đã làm đau khổ biết bao người phụ nữ Việt Nam thuần túy như chúng tôi. Khi hành trang xuất ngoại là đầy những hình ảnh thương đau, tủi nhục, thua thiệt của quá khứ và một câu nói: "*Ở xứ Mỹ đàn ông sắp hạng sau con chó. Hãy liệu mà cư xử ăn ở với chồng*". Một câu nhắn nhủ chua chát, tàn độc đã khiến những ngày hội nhập khắp khiếm biết bao nhiêu. Cụ thể, lần đầu tiên ra bộ Xã hội để làm hồ sơ trợ cấp Tị Nạn chính trị. Cô nữ nhân viên nhìn lên giấy tờ và gạt phắt tên của chồng tôi và điền vào đó là tên của tôi đứng đầu form. Bà nói: "*Tôi sửa đổi tên bà để nhận những trợ cấp. Phụ nữ thường tiết kiệm lo gia đình và con hơn người chồng.*"

Tôi nhìn đôi mắt chồng tôi đầy bất mãn mà lo sợ. Thôi rồi, cuộc sống gia đình sẽ bắt đầu không vui từ cái nhỏ này của văn hóa Mỹ. Bước ra khỏi cửa phòng của sở xã hội, anh buông một câu:

- Tôi đã biết rồi, qua đây là bà làm chủ hết, bà toàn quyền tui chỉ đứng chót, tui thua cả con chó nữa mà.

Và thế, tôi làm chủ nhà bếp, kệ nệ đi bộ mua thức ăn về, nấu nướng dọn lên cho cả nhà. Tôi làm chủ cái đồng chén đĩa ăn xong. Tôi làm chủ đồng quần áo dày mùa lạnh bằng đôi tay yếu đuối vì không đủ tiền mua máy giặt, máy sấy. Tôi lau nhà, tôi dọn dẹp, tôi làm chủ tất cả công việc trong nhà, ngoài việc cùng chồng đi học ESL. Đó! Đó chỉ là cái mở đầu cho những ngày sống trên nước Mỹ. Muốn gia đình êm thuận, tôi chỉ còn biết giao cái nhiệm vụ làm chủ đồng tiền cho chồng. Còn mình tiếp tục làm chủ công việc. Thế nhưng không phải dễ dàng vượt qua tất cả, cái tư tưởng "Người đàn ông ở Mỹ thua con chó" nó đã đóng mộc trong tâm tưởng chồng tôi rồi, nên bất cứ điều gì cũng bị câu này đè bẹp, đay nghiến... Tôi chỉ biết cúi đầu câm nín, chịu đựng. Vì đó là chuyện của gia đình mình.

Đã nói là "**Có những niềm riêng một đời câm nín**" nên tôi không thể kể hết ra đây. Tôi chỉ có một chút tâm sự. Các anh à!, chồng ơi! Ở Mỹ người ta đưa người phụ nữ lên đầu là vì người phụ nữ đã góp phần không nhỏ vào sự nghiệp của chồng. Dưới mắt người Mỹ, phụ nữ và đàn ông đều có một sự bình đẳng về giá trị con người. Người phụ nữ phải được bước ra xã hội và đem trí tuệ, tài năng mình đóng góp, vì đó là quyền lợi và trách nhiệm của họ. Người phụ nữ dù ra ngoài làm đến chức vụ gì, thì về nhà vẫn là một người vợ, người mẹ. Làm chủ cái bếp không phải để vì lo cho bao tử của cả nhà. Tạo một căn nhà sạch sẽ ngăn nắp, xinh đẹp cần bàn tay của cả hai người. Hạnh phúc là cùng trao ra và xây dựng. Phụ nữ yếu đuối đã hy sinh nhiều cho tình yêu, cho gia đình. Họ chỉ cần sự yêu thương và thông cảm. Tạo cho họ một niềm tin và nương tựa là người chồng tăng thêm giá trị về sức mạnh và tài năng của mình.

Ở Mỹ, Tổng Thống đặc cử người ta cũng lên khán đài cảm ơn người vợ và các con. Câu đầu tiên các chính khách, nghệ sĩ hay doanh nhân thành đạt phát biểu là tỏ lời biết ơn người vợ yêu thương đứng sau lưng hỗ trợ cho mình. Đó là cái nghĩa, cái tình, công bình cho sự cống hiến âm thầm của người phối ngẫu. Có khi nào tư tưởng chồng thoáng một chút nghĩ như vậy hay không? Có khi nào chồng ghi thêm cái từ "Cảm ơn" trong tự điển của chồng không? Có khi nào chồng thấy vợ mình đáng thương và tội nghiệp hay không?

Đất nước Mỹ là thiên đường cho sự tiến bộ, là cơ hội cho những người OPEN tư tưởng. Các con mình đã thành nhân, đã và đang là những người Mỹ gốc Việt tương đối thành công. Chúng đang bơi lội trong dòng sông tự do và tôn trọng nhân phẩm con người dù đó là nam hay nữ, là người của bất cứ quốc gia nào. Người đàn bà Á Đông không khi nào muốn vượt qua mặt chồng dù sống ở bất cứ nơi đâu. Cái luân lý đó nó đã giúp người phụ nữ VN chịu đựng và chung thủy. "Vợ chồng phải luôn tương kính" là gốc lõi của mọi gia đình. Chồng hãy nhìn lại để thấy một quá trình chung sống, một giai đoạn đời đã trải qua. Dù đã qua đây bao nhiêu năm em vẫn không hề thay đổi. Vẫn làm chủ cái bếp, cái sink, cái máy giặt. Làm một người con dâu ngoan,

một người vợ chăm lo cho chồng, một người mẹ hết lòng vì con cái. Bốn mươi bốn năm đời sống hôn nhân, bao nhiêu lần em nuốt nước mắt vào lòng câm nín. Niềm riêng canh cánh bên lòng em không thể nói với ai.

Em thèm khát có một ngày thật bình an, cùng chồng ngồi xuống và thật tin cậy em sẽ mở niềm riêng của em mà tâm sự hết với chồng. Thế nhưng, rất tiếc sẽ không bao giờ có cái ngày hạnh phúc đó. Niềm riêng vẫn chỉ là niềm riêng của chỉ một mình em.

*Có những niềm riêng không thể nói
Dặn lòng chỉ để một mình thôi
Để những chiều buồn, buồn lặng lẽ
Bước đi theo áng mây trôi.*

*Có những niềm riêng rất ngậm ngùi
Nén lòng giấu giọt lệ đầy vơi
Ước mộng ban đầu đã gãy đổ
Từ thuở con thơ mới chào đời.*

*Có những niềm riêng giấu thật sâu.
Tận đáy tim đau để nuốt sâu
Nỗi buồn như gió thu thật nhẹ
Chìm vào nỗi nhớ để mà đau*

*Có những niềm riêng muốn nói ra
Nhìn quanh ta chỉ một mình ta
Cô đơn đè nặng trong phiên muộn.
Để chết tình mơ trong xót xa.*

*Có những niềm riêng như hơi thở
Mỗi ngày đối diện để mà đau
Ém sâu, thở mạnh trong tĩnh lặng
Hơi thở phù du nhuộm nỗi sầu.*

*Có những niềm riêng như đá sỏi
Đề nặng trong tim những lúc buồn.
Dặn lòng thôi nhé đời là mộng,
Sao để cho mình mãi vấn vương.*

*Có những niềm riêng đến cuối đời
Âm thầm theo giọt lệ đầy vơi
Viết vào trang giấy hòa nỗi nhớ
Mực đã nhạt nhòa theo ước mơ.*

Nguyễn thị Thêm.

Mời xem video "Có Những Niềm Riêng"

<https://www.youtube.com/watch?v=9XzPibXswRo&feature=youtu.be>